

Comentaris a “El Missatge de Silo”

Aquests “Comentaris” no tracten tots els tònics d'*El Missatge de Silo* sinó, únicament, aquells que ens han semblat necessaris per a una millor comprensió d'aquest escrit.

Farem les nostres aproximacions a *El Missatge de Silo* respectant l'ordre d'aquesta exposició. Per tant, la primera part estarà dedicada als capítols i paràgrafs del llibre *La Mirada Interna*; la segona part farà referència a “L'Experiència” i la tercera a “El Camí”.

Primera part d'*El Missatge de Silo*

En la primera part comentarem el llibre *La Mirada Interna* i considerarem els seus **tres primers capítols** que són introductoris i es refereixen a certes precaucions que s'haurien de prendre per enquadrar correctament els temes més importants.

Fins al capítol V les explicacions es fan en un rerefons de sense-sentit que el cercador de veritats més definitives se sent inclinat a descartar. Hi ha capítols i paràgrafs que mereixen algunes consideracions. Però, primerament ens hem de preguntar: què es pretén transmetre en aquesta obra? Es tracta de transmetre un ensenyament sobre la conducta i sobre la interioritat humana, amb referència al sentit de la vida.

Per què el llibre porta per títol *La Mirada Interna*? És que per ventura l'òrgan de la visió no està col·locat per entrellucar el món exterior, com si fos una finestra o dues, si fos el cas; no està col·locat per obrir-se cada dia en el despertar de la consciència? El fons de l'ull rep els impactes del món exterior. Però, de vegades, quan tanco les parpelles, recordo el món extern, o l'imagino, o el somio. Aquest món el veig amb un ull interior que també mira en una pantalla, però que no és la corresponent al món extern.

Esmentar una "mirada interna" és implicar algú que mira i alguna cosa que és mirada. Sobre això tracta el llibre, i el seu títol posa en relleu un advertiment imprevist de confrontació amb allò que és admès ingènument. El títol del llibre resumeix aquestes idees: "hi ha altres coses que es veuen amb altres ulls i hi ha un observador que pot emplaçar-se d'una manera diferent de l'habitual". Ara hem de fer una petita distinció.

Quan dic que "veig quelcom", anuncio que estic en actitud passiva respecte d'un fenomen que impressiona els meus ulls. Quan, en canvi, dic que "miro quelcom", anuncio que oriento els meus ulls en una direcció determinada. Gairebé en el mateix sentit, puc parlar de "veure interiorment", d'assistir a visions internes, com les del divagar, o les del somiar, i ho distingeixo del "mirar intern" com a direcció activa de la meva consciència. D'aquesta manera, fins i tot puc recordar els meus somnis, o la meva vida passada, o les meves fantasies i mirar-les activament, il·luminar-les en la seva aparent absurditat, volent dotar-les de sentit. La mirada interna és una direcció activa de la consciència. És una direcció que cerca significació i sentit en el món intern aparentment confús i caòtic. Aquesta direcció és, fins i tot, anterior a aquesta mirada, ja que la impulsa. Aquesta direcció permet l'activitat del mirar intern. I si s'arriba a copsar que la mirada interna és necessària per develar el sentit que l'empeny, es comprendrà que, en algun moment, qui mira haurà de veure's a si mateix. Aquest "si mateix" no és la mirada, ni tan sols la consciència. Aquest "si mateix" és allò que dona sentit a la mirada i a les operacions de la consciència. És anterior i transcendent a la consciència mateixa. D'una manera molt àmplia anomenarem "Ment" a aquest "si mateix" i no el confondrem amb les operacions de la consciència, ni amb ella mateixa. Però quan algú pretén capturar la Ment, com si fos un fenomen més de la consciència, la Ment se li escapa perquè no admet representació ni comprensió.

La mirada interna haurà d'arribar a xocar amb el sentit que posa la Ment en tot fenomen, fins i tot de la pròpia consciència i de la pròpia vida i el xoc amb aquest sentit il·luminarà la consciència i la vida. Sobre això tracta el llibre en el seu nucli més profund.

A tot l'anterior ens porta la reflexió sobre el títol de l'obra. En entrar-hi, però, en el primer paràgraf del primer capítol se'ns diu: "*Aquí s'explica com convertir el sense-sentit de la vida en sentit i plenitud*". I en el paràgraf 5 del mateix capítol, s'aclareix: "*Aquí es parla de la revelació interior a què arriba tot aquell que acuradament medita en una cerca humil*".

L'objectiu queda marcat, convertir el sense-sentit de la vida en sentit. I a més, està traçada la manera d'arribar a la revelació del sentit sobre la base d'una meditació curosa.

Entrem en matèria...

El capítol I desenvolupa la manera d'arribar a la revelació interior i adverteix d'actituds falses que allunyarien de l'objectiu proposat.

El capítol III tracta d'allò que s'ha anomenat "el sense-sentit". El desenvolupament d'aquest capítol comença amb la paradoxa del "triomf-fracàs", en aquests termes: *"Aquells que havien portat el fracàs dins del seu cor pogueren albirar l'últim triomf; aquells que s'havien sentit triomfadors, restaren en el camí com a vegetals de vida difusa i apagada"*. En aquest capítol es reivindica el "fracàs" com a no conformitat amb els sentits provisionals de la vida i com a estat d'insatisfacció impulsor de cerques definitives. Destaca el perill de l'encantament en els triomfs provisionals de la vida, aquells que si s'aconsegueixen exigeixen més i més i finalment porten a la decepció i que, si no s'aconsegueixen, porten també a la decepció definitiva, a l'escepticisme i al nihilisme.

Més endavant, en el mateix capítol, però en el paràgraf 1, s'afirma: *"No hi ha sentit a la vida si tot acaba amb la mort"*. Ara bé, resta per demostrar, d'una banda, si efectivament la vida acaba o no acaba amb la mort i de l'altra, si la vida té o no sentit en funció del fet de la mort... Aquests dobles interrogants escapen del camp de la Lògica i, al llarg del llibre, tracten de ser resolts en termes d'existència. Sigui com sigui, aquest paràgraf 1 del **capítol III** no és per llegir-lo d'una tirada per passar immediatament al paràgraf següent. Exigeix una pausa i algunes reflexions, ja que s'està tractant un punt central de Doctrina. Els paràgrafs següents s'ocupen de ressaltar la relativitat dels valors i de les accions humanes.

El capítol IV considera tots els factors de dependència que operen sobre l'ésser humà i li resten possibilitats d'elecció i d'acció lliure.

El capítol V fa aparèixer alguns estats de consciència que tenen caràcter diferent dels habituals. Es tracta de fenòmens suggestius i no per això extraordinaris, però que de tota manera tenen la virtut de fer sospitar un sentit de la vida nou. La sospita del sentit és lluny de donar una fe o de fomentar una creença, però en canvi permet variar o relativitzar la negació escèptica del sentit de la vida.

El registre d'aquests fenòmens no va més enllà de promoure un dubte intel·lectual, però té l'avantatge d'afectar el subjecte en la seva vida diària pel seu caràcter d'experiència. En aquest sentit, té una aptitud de transformació més gran que la que pugui tenir una teoria o un conjunt d'idees que, simplement, faci variar el punt de vista respecte de qualsevol posició enfront de la vida.

En aquest capítol s'esmenten certs fets que, veritables o no des del punt de vista objectiu, posen el subjecte en una situació mental diferent de l'habitual. Aquests fets tenen la capacitat de presentar-se acompanyats per intuïcions que fan sospitar una altra manera de viure la realitat. I, precisament, aquest "sospitar" un altre tipus de realitat ens obre a altres horitzons. En totes les èpoques, els anomenats "miracles" (en el sentit d'aquells fenòmens que contrarien la percepció normal), comporten intuïcions que acaben emplaçant el subjecte en un altre àmbit mental. A aquest altre àmbit, que anomenem "consciència inspirada", li atribuïm nombroses significacions i correlativament nombroses expressions. Els paràgrafs d'aquest capítol configuren una mena de llista incompleta, però suficient, de registres que en produir-se invariablement impliquen preguntes pel sentit de la vida. El seu registre és d'una intensitat psíquica tal que exigeix respostes entorn del seu significat. I siguin quines siguin aquestes respostes, el sabor íntim que deixen és sempre de sospita d'una realitat diferent. Vegem els

casos: *“De vegades m’he avançat a fets que després van succeir. De vegades he copsat un pensament llunyà. De vegades he descrit llocs que mai no vaig visitar. De vegades he explicat amb exactitud allò que succeí en la meva absència. De vegades una alegria immensa m’ha sorprès. De vegades una comprensió total m’ha envaït. De vegades una comunió perfecta amb tot m’ha extasiat. De vegades he trencat els meus somiejos i he vist la realitat d’una manera nova. De vegades he reconegut com vist de nou quelcom que veia per primera vegada. ...I tot això m’ha fet pensar. M’adono que sense aquestes experiències no podria haver sortit del sense-sentit.”*

El capítol VI estableix diferències entre els estats de son, semison i vigília. La intenció es posa en relativitzar la idea que normalment es té sobre la realitat quotidiana i sobre l’exactitud d’aquesta realitat que es percep.

Els capítols VII, VIII, IX, X, XI, XII i després **XV, XVI, XVII i XVIII** tracten, directament o indirectament, del fenomen de la Força.

El tema de la Força és de summe interès perquè permet, d’una manera pràctica, fer sorgir experiències que orienten cap al sentit. A diferència d’allò comentat en el capítol V, que si bé atorga la sospita del sentit, ocorre espontàniament o sense cap direcció. Sobre aquest punt de la Força i les seves implicacions parlarem al final d’aquests comentaris sobre *La Mirada Interna*.

Ara ens concentrarem en els quatre capítols restants del Llibre.

El capítol XIII presenta els “Principis d’acció vàlida”. Es tracta de la formulació d’una conducta en la vida, que s’exposa als qui desitgin portar endavant una vida coherent, sobre la base de dos registres interns bàsics: el d’unitat i el de contradicció. D’aquesta manera, la justificació d’aquesta “moral” es troba en els registres que produeix i no en idees o creences particulars relatives a un lloc, a un temps, o a un model cultural. El registre d’unitat interna que es desitja evidenciar és acompanyat per alguns indicadors que cal tenir en compte: 1. sensació de creixement intern; 2. continuïtat en el temps i 3. afirmació de la seva repetició a futur. La sensació de creixement intern apareix com un indicador veritable i positiu acompanyat sempre de l’experiència de millora personal, mentre que la continuïtat en el temps permet comprovar en situacions posteriors a l’acte, o imaginades amb posterioritat a l’acte, o comparades en el record amb situacions posteriors a l’acte, si aquest no varia pel quadre de situació. Finalment, si passat l’acte s’experimenta com a desitjable la seva repetició, diem que s’afirma en la sensació d’unitat interna. Contràriament, els actes contradictoris poden posseir algunes de les tres característiques dels actes unitius, o cap d’elles, però en cap cas no posseeixen les tres característiques dels actes unitius.

No obstant això, existeix un altre tipus d’acció que no podem anomenar estrictament “vàlida”, ni tampoc “contradictòria”. És l’acció que no obstrueix el desenvolupament propi, ni provoca tampoc millores considerables. Pot ser més o menys desagradable o més o menys plaent; però ni afegeix ni treu res des del punt de vista de la seva validesa. Aquesta acció intermèdia és la quotidiana, la mecànicament habitual, tal vegada necessària per a la subsistència i la convivència, però que no constitueix en si un fet moral, d’acord amb el model d’acció unitiva o contradictòria que estem examinant. Els principis, dits “d’acció vàlida”, se’ls classifica com: 1. principi d’adaptació; 2. d’acció i reacció; 3. d’acció oportuna; 4. de proporció; 5. de conformitat; 6. del plaer; 7. de l’acció immediata; 8. de l’acció compresa; 9. de llibertat; 10. de solidaritat; 11. de negació dels oposats i 12. d’acumulació de les accions.

El capítol XIV del llibre tracta sobre “La Guia del camí intern”. Aquesta guia no té pretensions més grans que qualsevol experiència guiada, encara que, entre les pràctiques que es

proposen, enquadrada en una direcció transcendent de fenòmens “suggestius” o de “sospita del sentit”.

El capítol XIX parla d’“els estats interns”. Aquest capítol no és una experiència guiada i no pretén solucions transferencials, sinó que de manera al·legòrica tracta de descriure situacions actuals en què es pot trobar el lector. Aquest capítol és una descripció poètica i al·legòrica de situacions diferents en les quals pot trobar-se una persona en el seu camí cap a l’assoliment del sentit de la vida. Com es diu en el seu primer paràgraf: “...has d’adquirir ara prou percepció dels estats interns en què et pots trobar durant la teva vida i, particularment, durant el teu treball evolutiu”. Entenem aquí “treball evolutiu” com aquell que permet anar aclarint incògnites en el desenvolupament del sentit de la vida.

El capítol XX, titulat “La Realitat Interior”, és un xic fosc. Pel que sembla, la seva interpretació és difícil per a aquell que no està familiaritzat amb la teoria de simbòlica i al·legòrica i els fenòmens de producció, traducció i deformació d’impulsos. De tota manera i deixant de banda la comprensió teòrica d’aquest capítol final, no és difícil trobar persones que perceben amb nitidesa relativa els seus estats interns i copsen els seus significats en el nivell profund, com si ho fessin amb un paràgraf poètic qualsevol.

Tornem ara als capítols relacionats amb la Força...

Els temes de la Força, el Centre Luminós, la Llum Interna, el Doble i la Projectió de l’Energia admeten dues visions diferents. Primera: Considerar-los com a fenòmens d’experiència personal i, per tant, mantenir-los en una comunicació relativa amb aquelles persones que no els han registrat, limitant-los en el millor dels casos a descripcions més o menys subjectives. Segona: Considerar-los dins d’una teoria major que els expliqui, sense apel·lar a la prova de l’experiència subjectiva. Aquesta teoria major, que podríem considerar derivada d’una Psicologia Transcendental, és d’una complexitat i profunditat impossible d’exposar en aquests simples “Comentaris a ‘El Missatge de Silo’”.

Segona part d’“El Missatge de Silo”

En aquesta segona part, anomenada “L’Experiència”, considerem vuit cerimònies que es presenten per a diferents casos i situacions de la vida personal i social.

En gairebé totes les cerimònies són presents dues realitats que, tractades explícitament o no, mostren la seva importància pels significats profunds que tenen per a la vida. A aquestes realitats, que admeten diferents interpretacions, les coneixem sota les designacions de “la Immortalitat” i “allò que és Sagrat”. El Missatge concedeix la importància més gran a aquests temes i explica que s’ha de comptar amb tot el dret per creure o no creure en la immortalitat i en allò Sagrat, perquè d’acord a com s’emplaça una persona enfront d’això, així serà l’orientació de la seva vida.

El Missatge assumeix les dificultats d’examinar obertament les creences fonamentals, pel xoc amb la censura i l’autocensura que inhibeixen el pensament lliure i la bona consciència. En el context de la lliure interpretació que propicia el Missatge, s’admet que per a unes persones la immortalitat es refereix a les accions realitzades en vida, però que els seus efectes es continuen en el món físic malgrat la mort física. Per a altres persones, la memòria que es conserva en els éssers estimats, o fins i tot en grups i societats, garanteix la permanència després de la mort física. Per a d’altres, la immortalitat és acceptada com a permanència personal en un altre nivell, en un altre “paisatge” d’existència.

Seguint amb la lliure interpretació, alguns senten allò que és sagrat com el motor de l'afecte més profund. Per a ells, els fills o altres éssers estimats representen allò sagrat i posseeixen un valor màxim que no ha de ser envilit per cap motiu. Hi ha els qui consideren sagrat l'ésser humà i els seus drets universals. Uns altres experimenten la divinitat com l'essència d'allò sagrat.

En les comunitats que es formen entorn del Missatge, es considera que les diferents postures assumides enfront de la immortalitat i allò sagrat no han de ser simplement "tolerades", sinó genuïnament respectades.

Allò sagrat es manifesta des de la profunditat de l'ésser humà, d'aquí la importància que té l'experiència de la Força com a fenomen extraordinari que podem fer irrompre en el món quotidià. Sense l'experiència tot és dubtós, amb l'experiència de la Força tenim evidències profundes. No necessitem la fe per reconèixer el que és sagrat. La Força s'obté en algunes cerimònies com l'Ofici i la Imposició. També en les cerimònies de Benestar i Assistència es poden percebre els efectes de la Força.

El contacte amb la Força provoca una acceleració i un augment de l'energia psicofísica, sobretot si quotidianament es realitzen actes coherents que, d'altra banda, creen unitat interna orientada cap al creixement espiritual.

La primera experiència, coneguda com "Ofici", és una cerimònia social que es realitza a petició d'un conjunt de persones. Els participants, anomenats "oficiant" i "auxiliar", estableixen una mena de diàleg a viva veu que permet a tots seguir una mateixa seqüència des del començament fins a la conclusió. Es tracta d'una experiència que utilitza alguns recursos de relaxació i poc després dona lloc a un conjunt d'imatges visuals i cenestèsiques que, finalment, prenen el caràcter d'una "forma esfèrica" en moviment, capaç d'alliberar la Força. En un moment s'esmenta un principi o pensament de *La Mirada Interna* com a tema de meditació. Finalment, es realitza una petició adreçada al que cadascú experimenta com la seva "necessitat" més profunda.

En una altra cerimònia, també social, coneguda com "Imposició", es treballa amb el registre de la Força d'una manera més directa que en l'Ofici. No s'apel·la a l'evocació ni al registre de l'esfera. Tampoc no es llegeix un principi ni se suggereix cap tema de meditació. Es manté una petició en la mateixa mecànica de l'Ofici.

Una tercera cerimònia, coneguda com de "Benestar", també es realitza a petició dels assistents. Sens dubte, es tracta d'una posició mental en què una o diverses persones són evocades i es tracta de recordar, de la manera més vívida possible, la seva presència i els seus tons afectius més característics. Es busca comprendre, de la manera més intensa possible, les dificultats que en aquests moments poden estar vivint els qui són evocats. Des d'allí es passa a considerar una millora en la situació, de manera que es pugui experimentar el registre d'alleujament corresponent.

Aquesta cerimònia posa de manifest un cert mecanisme de "bons desitjos" o "bones intencions" amb què ens expressem gairebé espontàniament i amb molta freqüència. Diem: "que tinguis un dia feliç", "que compleixis molts i bons anys", "que et surti bé la prova" o "que superis la dificultat actual", etc. És clar que en aquesta cerimònia es fan les "peticions" des d'una bona disposició mental en la qual s'emfatitzen els registres afectius intensos. La "petició" de beneficis per a d'altres, feta en les millors condicions, ens situa en una posició mental desd'on ens predisposem per donar les ajudes necessàries que, a més, milloren les nostres direccions mentals i ens enforteixen les possibilitats de comunicació amb els altres.

Un punt molt important a considerar amb les “peticions” és efectuar-les per tal que d’altres puguin superar les dificultats i restablir les seves millors possibilitats. Sobre això no pot haver-hi confusió. Vegem un cas. Podríem suposar que una petició pel restabliment de la salut d’algú moribund és el més adequat, ja que s’està tractant de sostreure del dolor i el sofriment la persona afectada, però en enfocar aquesta petició s’ha de ser curós, perquè no es tracta de demanar el millor per a un mateix, que voldria mantenir l’afectat amb bona salut i a prop nostre. La petició correcta hauria d’apuntar cap a allò que és millor per a aquest moribund i no per a nosaltres mateixos. En aquesta situació, en què estem lligats per l’afecte a aquest moribund que pateix, tal vegada hauríem de considerar que aquesta persona pot desitjar sortir de la seva situació reconciliada i en pau amb si mateixa. En aquest cas, la petició és “pel millor per a la persona afectada” i no pel millor per a mi, que voldria retenir l’altra persona, costi el que costi. Així doncs, la petició per un altre ha de considerar què és el millor per a l’altre i no per a mi.

Aquesta cerimònia conclou, per als qui així ho desitgin, fent sentir la presència d’aquells éssers molt estimats que, *“encara que no es troben aquí, en el nostre temps i en el nostre espai”*, es relacionen o s’han relacionat amb nosaltres en l’experiència de l’amor, la pau i la càlida alegria.

Finalment, amb aquesta cerimònia es pretén crear una correntada de benestar per a tots els presents que s’orientin en una mateixa direcció.

A la quarta cerimònia, dita de “Protecció”, concorren oficiant, auxiliar, familiars i coneguts dels nens als qui està dedicada. Les explicacions sobre formalitats i significats es van donant al llarg del desenvolupament d’aquesta cerimònia de canvi d’estat.

La cinquena cerimònia, de “Matrimoni”, és també de naturalesa social i per això s’acostuma a celebrar amb la participació de nombroses parelles que desitgen unir-se i donar testimoni públic del seu canvi d’estat. Com en la cerimònia de Protecció, aquí es donen explicacions sobre formalitats i significats durant el seu desenvolupament.

La sisena cerimònia, anomenada d’“Assistència”, és bàsicament individual. Com s’explica en l’ambientació al parlament de l’oficiant: *“Aquesta és una cerimònia de molt afecte i exigeix que qui la realitza doni el millor de si mateix. La cerimònia pot ser repetida a petició de l’interessat o d’aquells que en tenen cura. L’oficiant a soles amb el moribund. Sigui quin sigui l’estat aparent de lucidesa o inconsciència del moribund, l’oficiant s’hi apropa i li parla amb veu suau, clara i pausada”*. Nombroses frases que llegeix l’oficiant deriven del capítol XIV de *La Mirada Interna*, titulat “La Guia del Camí Intern”. La seqüència, les imatges i les al·legories que s’exposen tenen l’estructura d’una experiència guiada profunda.

La setena cerimònia, la de “Mort”, és realitzada per l’oficiant, igual que en la cerimònia d’Assistència. No obstant això, es tracta d’una cerimònia social destinada a familiars, amics i coneguts del finat.

L’octava i última cerimònia, anomenada “Reconeixement”, és portada per un oficiant i un auxiliar. En l’ambientació s’explica que es tracta d’una cerimònia d’inclusió en la comunitat... Inclusió per experiències comunes, per ideals, actituds i procediments compartits. Es fa una petició d’un conjunt de persones i després d’un Ofici. Els qui participaran han de comptar amb el text que ha estat distribuït abans. Aquesta cerimònia té l’estructura d’un testimoni col·lectiu.

Tercera part d'“El Missatge de Silo”

En aquesta tercera part es presenten disset temes de meditació que es refereixen a l'assoliment de la coherència en el pensar, el sentir i el fer. S'anomena “El Camí” a aquest treball que se segueix per avançar cap a la coherència, cap a la unitat de la vida i per evitar la contradicció, la desintegració de la vida. Els disset temes els agrupem en dos blocs:

En el bloc dels primers vuit temes, s'indica la situació en què està situat qui busca coherència i també el camí a seguir per avançar cap a la coherència.

En el bloc dels nou temes finals, s'indiquen les dificultats que s'han d'eludir per avançar cap a la coherència.

1. *“Si creus que la teva vida acaba amb la mort, allò que penses, sents i fas no té sentit. Tot conclou en la incoherència, en la desintegració”.*

Aquí s'afirma que cap justificació és possible si se la col·loca en la perspectiva de la mort. D'altra banda, fem la nostra vida duts per les necessitats vitals. Menjar, beure, defensar-se de les agressions naturals i buscar el plaer són grans impulsos que permeten la continuïtat de la vida en un termini curt. Gràcies a la il·lusió de la permanència vital es poden sostenir totes les activitats, però no se les pot justificar fora de la il·lusió de la permanència.

2. *“Si creus que la teva vida no acaba amb la mort, ha de coincidir allò que penses amb el que sents i amb el que fas. Tot ha d'avançar cap a la coherència, cap a la unitat”.*

S'afirma que en el cas de creure en la permanència o projecció de la vida més enllà de la mort, això s'ha de justificar per la coincidència del pensar, el sentir i l'actuar en la mateixa direcció. La vida pot romandre o projectar-se per un tipus d'unitat dinàmica i en cap cas per la contradicció.

3. *“Si ets indiferent al dolor i al sofriment dels altres, tota ajuda que demanis no trobarà justificació”.*

En el món de les relacions no es poden justificar les necessitats pròpies negant les dels altres.

4. *“Si no ets indiferent al dolor i al sofriment dels altres, has de fer que coincideixi allò que sents amb allò que penses i fas per tal d'ajudar d'altres”.*

Una posició coherent enfront del dolor i el sofriment dels altres exigeix que el que hom pensi, senti i faci tinguin la mateixa direcció.

5. *“Aprèn a tractar els altres de la manera en què vols ser tractat”.*

Tot el nostre món de les relacions, si pretén coherència, s'ha de regir per la reciprocitat de les accions. Aquesta postura no ve “donada naturalment” en el comportament, sinó que es considera com quelcom en creixement, quelcom que necessita ser après. Es coneix aquesta conducta com “Regla d'Or”. Aquesta conducta s'educa i perfecciona al llarg del temps i de l'experiència en el món de les relacions.

6. *“Aprèn a superar el dolor i el sofriment en tu, en el teu proïsme i en la societat humana”.*

També aquí és possible l'aprenentatge, no l'abandó a una suposada “naturalesa” humana. Aquest aprenentatge s'estén als altres com a conseqüència d'allò après en la superació del sofriment propi.

7. *“Aprèn a resistir la violència que hi ha dins teu i fora teu”.*

Com la base de tot aprenentatge de superació i coherència.

8. *“Aprèn a reconèixer els signes d’allò que és sagrat dins teu i fora teu”.*

Aquesta intuïció d’allò que és “sagrat”, d’allò no substituïble, creix i es va estenent a camps diferents fins a arribar a orientar la vida (allò sagrat en un) i les accions en la vida (allò sagrat fora d’un).

9. *“No deixis passar la teva vida sense preguntar-te: ‘qui sóc?’ ”*

En el sentit dels significats d’un mateix i d’allò que distorsiona el que es refereix a “un mateix”.

10. *“No deixis passar la teva vida sense preguntar-te: ‘cap on vaig?’”*

En el sentit de la direcció i els objectius de la vida.

11. *“No deixis passar un dia sense respondre’t qui ets”.*

En el record quotidià d’un mateix relacionat amb la finitud.

12. *“No deixis passar un dia sense respondre’t cap on vas”.*

És el record quotidià d’un mateix, relacionat amb els objectius i la direcció de la pròpia vida.

13. *“No deixis passar una gran alegria sense agrair en el teu interior”.*

No sols per la importància que té reconèixer una gran alegria, sinó per la disposició positiva que s’accentua en “agrair”, reforçant la importància d’això que s’experimenta.

14. *“No deixis passar una gran tristor sense reclamar en el teu interior aquella alegria que va quedar guardada”.*

Precisament, si en el seu moment es van fer conscients les experiències d’alegria, en evocar-les en els moments difícils, s’apel·la a la memòria (“carregada” d’afectes positius). Es podria pensar que en aquesta “comparació” surt perdent la situació positiva, però no és així perquè aquesta “comparació” permet modificar la inèrcia afectiva dels estats negatius.

15. *“No imaginis que ets sol en el teu poble, en la teva ciutat, en la Terra i en els infinits mons”.*

Aquesta “solitud” és una experiència que sofrim com a “abandó” d’altres intencions i, en definitiva, com a “abandó” del futur. Parlar d’*“el teu poble, la teva ciutat, la Terra i els infinits mons”* posa a tots i cadascun dels llocs petits i grans, despoblats i poblats, enfront de la solitud i al no-res de tota intenció possible. La posició oposada parteix de la intenció pròpia i s’estén fora del temps i l’espai en què transcorre la nostra percepció i la nostra memòria. Ens acompanyen intencions diverses i fins i tot en l’aparent solitud còsmica existeix “quelcom”. Hi ha quelcom que mostra la seva presència.

16. *“No imaginis que et trobes encadenat a aquest temps i a aquest espai”.*

Si no pots imaginar ni percebre un altre temps i un altre espai, pots intuir un espai i un temps interns en els quals operen les experiències d’altres “paisatges”. En aquestes intuïcions se superen els determinismes del temps i de l’espai. Es tracta d’experiències no lligades a la percepció, ni a la memòria. Aquestes experiències es reconeixen indirectament i únicament en “entrar” o “sortir” d’aquests espais i d’aquests temps. Aquestes intuïcions ocorren per desplaçament del “jo” i el seu començament i la seva fi es reconeixen per una nova acomodació del “jo”. Les intuïcions directes d’aquests “paisatges” (en aquests espais

profunds) són obscuramente recordades per contextos temporals, mai per “objectes” de percepció o representació.

17. *“No imaginis que en la teva mort s'eternitza la solitud”.*

En considerar la mort com a “no res” o com a solitud total, és clar que no subsisteix l’“abans” i el “després” d'aquesta experiència profunda. La Ment transcendeix la consciència lligada al “jo” i als espais i temps de percepció i representació. No obstant això, res que succeeixi en els espais profunds no es pot fer patent a l'experiència.

Silo - Centre d'Estudis de Punta de Vacas, 03/03/2009.